

Arrest

nr. 284 330 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uw moeder A.G. (...) (OV (...)) verklaart dat u de Albanese nationaliteit bezit en woonachtig was in Tirana. U bent geboren in 2004 in Burrel. Bij uw geboorte werd vastgesteld dat u het syndroom van Down heeft. U heeft een zus, S. (...) (OV (...)), die een mentale achterstand, ADHD en gedragsstoornissen heeft. Omwille van de beperking van u en uw zus verhuisde u samen met uw ouders van Burrel naar Tirana om een betere toekomst voor u en uw zus te verzekeren.

Uw schoolcarrière liep niet van een leien dakje. Soms werd u van school gestuurd, soms haalden uw ouders u zelf van school weg omdat uw ouders vonden dat u niet juist behandeld werd, soms waren de facturen te hoog. U ging in totaal naar vijf of zes kleuterscholen. Sinds 2014 tot juni 2019 ging u naar een publieke lagere school, Konferenca e Pezës. Uw ouders betaalden er een hulpjuf die u drie uur per week

begeleidde. Omwille van uw vertrek naar België, vatte u het zesde leerjaar niet aan. Tevens kreeg u begeleiding tegen betaling bij Shtëpia Kuqe, een privécentrum voor kinderen met een beperking. Deze begeleiding bestond eerst uit psychologische hulp, vervolgens uit begeleiding op school en opvang. Uw moeder meent dat er in Albanië geen aangepast onderwijs en geen aangepaste begeleiding en opvang voor u is. U werd door andere kinderen gepest, gediscrimineerd, uitgescholden en uitgesloten. Soms sloegen andere kinderen u, al gebeurde dat niet vaak. Ook de ouders van leerlingen discrimineerden u. In de speeltuin kreeg uw moeder opmerkingen van andere moeders die haar zeiden dat ze haar kinderen binnen moest houden als ze weet hoe ze zijn. Ook uw ouders kregen te maken met discriminatie, stigma en uitsluiting. Zo werden uw ouders niet uitgenodigd door vrienden en kennissen omwille van u en uw zus en werden jullie scheef bekeken door jullie burens. Ook op haar werk kreeg uw moeder als ze eens geïrriteerd was te horen dat het niet anders kan met haar kinderen. Uw vader kreeg ook te maken met discriminatie op de werkvloer. Kortom, uw moeder stelt dat de maatschappij in Albanië niet aangepast is voor kinderen met een beperking, hiermee ook doelend op het gebrek aan veiligheid wanneer u zich in het openbaar zou begeven. Omdat uw ouders geen economische, sociale en emotionele steun kregen voor u en uw zus en jullie kansen ontnomen werden om deel uit te maken van de maatschappij en het sociaal leven, besloten ze Albanië te verlaten in functie van jullie toekomst. Op 18 oktober 2019 verlieten u, uw ouders en uw zus Albanië en reisden jullie naar België, waar uw ouders en uw zus een verzoek om internationale bescherming indienden op 21 oktober 2019. Op 15 januari 2020 werd hun verzoek kennelijk ongegrond verklaard. Hun beroep werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 29 september 2020 in hun arrest nr. 241 579, 241 580 en 241 581. Op 15 april 2022 dienden uw ouders in uw naam een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Albanië vreest uw moeder dat u niet de juiste begeleiding zal krijgen voor uw beperking, dat u niet het gepaste onderwijs en werk zal hebben en dat u slecht behandeld en gediscrimineerd zal worden. Ook vreest ze voor uw toekomst, dat u op straat zal belanden als zij en uw vader er als ouders niet meer zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een gezinscertificaat, een brief gericht aan de openbare aanklager bij de rechtbank van justitie te Tirana aangaande de situatie van een Albanese jongen met het syndroom van Down en leukemie die niet de juiste medicatie verkreeg, d.d. 16/05/2022, een schoolattest van Konferenca e Pezës die bevestigt dat u daar schoolliep van 2014 – 2019, d.d. 15/01/2020, een internetartikel van Stop aangaande een jongen die werd weggestuurd van school omwille van zijn beperking, d.d. 29/03/2022, een document van het centrum voor kinderen met een beperking 'Shtëpia e Kuqe' d.d. december 2018, een document van het universiteitsziekenhuis Moeder Theresa d.d. 31/10/2008, verschillende Belgische documenten, verslagen en attesten aangaande de therapieën en het onderwijs dat u volgt, enkele documenten aangaande de testresultaten van uw intelligentietesten, een verklaring van pleegzorg dat u het syndroom van Down en een mentale retardatie heeft d.d. 01/07/2021, enkele emails met antwoord gericht aan Caritas Albania en Down Syndrome Albania Foundation en een attest van de Albanese onderwijsdienst die verklaart dat er een gebrek is aan bijzonder onderwijs in Albanië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Artikel 57/5ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kan nemen over het verzoek om internationale bescherming zonder de verzoeker minstens eenmaal op te roepen voor persoonlijk onderhoud, indien hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat u omwille van uw ernstige mentale beperking en het feit dat u gediagnosticeerd bent met het syndroom van Down niet persoonlijk gehoord kan worden. Dit blijkt o.a. uit het attest van Dr. J.V.D. (...) d.d. 3/01/2020 en het verslag van H.W. (...) d.d. 07/01/2020 en d.d. 23/05/2022.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van blijvende omstandigheden waarop de verzoeker geen invloed heeft, moet het Commissariaat-generaal redelijke inspanningen leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. In casu werd A.G. (...) (OV (...)), uw moeder, gehoord op het Commissariaat-generaal in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van de verklaringen van uw moeder A.G. (...) en van het geheel van de overige elementen in uw administratief dossier, dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielmotieven volledig steunt op de asielmotieven zoals ook uw moeder A.G. (...), uw vader S.G. (...) (OV (...)) en uw zus S.G. (...) (OV (...)) hebben uiteengezet (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 23/06/2022, CGVS, p. 5 – 8). In het kader van het door uw ouders en uw zus ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, dat van uw echtgenoot en uw dochter dient vastgesteld te worden dat jullie verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond zijn.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat uw kinderen niet de juiste begeleiding zullen krijgen voor hun beperking, dat ze niet het gepaste onderwijs en werk zullen hebben en dat ze slecht behandeld en gediscrimineerd zullen worden (CGVS A. (...), p. 12-15). Ook vreest u voor de toekomst van uw kinderen, dat ze op straat zullen belanden als jullie er als ouders niet meer zijn. Als ouder van een kind met een beperking vreest u bovendien dat u en uw echtgenoot gediscrimineerd zullen worden om deze reden. U benadrukt niet te vrezen vermoord te zullen worden bij terugkeer (CGVS, p. 14) en haalt aan nooit problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS A. (...), p. 10).

U, uw echtgenoot en uw dochter zijn er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat jullie bij terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming hebben.

Wat de gezondheidsproblemen van uw kinderen betreft, die gestaafd worden met meerdere documenten en attesten, dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De houding van u en uw gezin kan bovendien ook niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigen niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u en uw gezin eind 2017, begin 2018 op familiebezoek in Italië waren, dienden jullie er geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS A. (...), p.11). Uw uitleg, dat u niet zo tevreden was van de behandeling en de onderzoeken van uw kinderen in Italië (CGVS A. (...), p. 11) kan dit nalaten niet vergoelijken. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Bij terugkeer naar Albanië vrezen u, uw echtgenoot en S. (...) dat uw kinderen niet de juiste begeleiding zullen krijgen voor hun beperking en dat ze niet het gepaste onderwijs en werk zullen hebben (CGVS A. (...), p. 13-15; CGVS G.S. (...) d.d. 12 december 2019 (CGVS S. (...)), p. 9; CGVS S. (...), p. 4). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat jullie voor jullie kinderen wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Albanië, maar ook tot voorzieningen voor mensen met een beperking, en konden rekenen op financiële steun en onderwijs voor jullie kinderen. Zo gaf u immers aan dat uw dochter sinds jongs af opgevolgd werd in het staatsziekenhuis moeder Theresa in Tirana (CGVS A. (...), p. 9). Sinds 2009 wordt uw dochter volgens uw verklaringen niet meer in het staatsziekenhuis behandeld gezien jullie via onderzoeken in Italië en Engeland vernamen dat ze niet veel nood heeft aan medicatie maar dat ze nood heeft aan psychologische hulp en dat de school veel met haar kan bereiken (CGVS A. (...), p. 9). Het geestelijk gezondheidscentrum van dit ziekenhuis stelde in 2008 een rapport op over S. (...) waarin onder meer staat dat ze begeleid wordt met speciaal onderwijs en spraaktherapie (CGVS S. (...), p. 7). Dit gezondheidscentrum volgt haar tot op heden op en ze dient het een keer per jaar te bezoeken (CGVS S. (...), p. 8). Vanuit het staatsziekenhuis moeder Theresa werd S. (...) ook begeleid tot 2015 door kinderpsychiater A.C. (...). Bij uw zoon werd het syndroom van down vastgesteld in het ziekenhuis van Tirana (CGVS A. (...), p. 8). Ook hij werd opgevolgd door het staatsziekenhuis moeder Theresa (CGVS S. (...), p. 7), zoals blijkt uit de documenten betreffende de onderzoeken die er bij hem afgenomen werden. Uit jullie verklaringen blijkt verder dat I. (...) en S. (...) begeleiding kregen bij het centrum voor kinderen met een beperking Shtepia e Kuqe. In eerste instantie was dat psychologische hulp, vervolgens bijstand op school en opvang (CGVS A. (...), p. 20, 25). Vanuit dit centrum betaalden jullie in de periode voor jullie vertrek een hulpjuffrouw die zorgde voor bijstand voor

I. (...) in de klas en die hem vervolgens naar het centrum bracht waar hij opgevangen werd (CGVS S. (...), p. 7; CGVS A. (...), p. 20).

Uit jullie verklaringen blijkt ook dat, ofschoon jullie meenden dat de school niet aangepast was aan de behoeftes van jullie kinderen, jullie kinderen wel degelijk toegang hadden tot het schoolsysteem in Albanië. Zo maakte S. (...) de basisschool af en ging I. (...) naar school tot het vijfde leerjaar. Hoewel uit jullie verklaringen blijkt dat het niet gemakkelijk was om een school te vinden, ging S. (...) van het tweede tot het negende leerjaar steeds naar eenzelfde school (CGVS A. (...), p. 23) en ging ook I. (...) van het eerste tot het vijfde leerjaar naar eenzelfde school (CGVS A. (...), p. 17). De enige reden dat hij daar het zesde leerjaar niet aanvatte was omwille van jullie vertrek naar België (CGVS A. (...), p. 17). Gepeild of I. (...) bij terugkeer naar Albanië niet verder naar school zou kunnen gaan gezien dat de voorbije jaren ook lukte, zegt u het niet te weten (CGVS A. (...), p. 26). U haalt aldus geen redenen aan waarom dit niet mogelijk zou zijn. In het eerste middelbaar had S. (...) het moeilijk op school en wilde ze zelf niet meer naar school gaan (CGVS A. (...), p. 24). Verder deed S. (...) in 2015 of 2016 een door de overheid gesubsidieerde beroepsopleiding haartooi en vatte ze die voor een tweede maal aan (CGVS A. (...), p. 24). Uiteindelijk vroeg ze zelf om hiermee te stoppen. In 2019 startte ze een door de overheid gesubsidieerde beroepsopleiding tot kinderverzorgster (CGVS A. (...), p. 25, CGVS S. (...) d.d. 12 december 2019 (CGVS S. (...), p. 4). Door jullie komst naar België zette ze die stop.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie geen toegang zou hebben tot de in Albanië beschikbare omkadering voor jullie kinderen met een beperking. Dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de in Albanië aangeboden zorgen en deze in België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie toegang hadden tot de in Albanië beschikbare voorzieningen voor mensen met een beperking en houdt dan ook geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande jullie opmerkingen dat jullie kinderen gediscrimineerd en slecht behandeld werden en dat ook jullie als ouders met discriminatie te maken kregen (CGVS S. (...), p. 3, 4; CGVS A. (...), p. 13-15), dient vastgesteld te worden dat de door jullie aangehaalde incidenten, hoe laakbaar dit gedrag van anderen soms ook moge zijn, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zegt S. (...) dat ze nooit uitgenodigd werd voor een verjaardagsfeest, dat ze altijd alleen was en dat kinderen in de speeltuin niet in haar buurt kwamen (CGVS S. (...), p. 3). Ze gaf aan dat ze in Albanië slecht behandeld werd (CGVS S. (...), p. 4). Gepeild wat ze hiermee precies bedoelde, stelde ze dat ze vernederd en beledigd werd en dat mensen tegen haar zeiden dat ze achterlijk was. Ook u geeft aan dat uw kinderen uitgesloten en gepest werden (CGVS A. (...), p. 13). Zo mocht I. (...) soms niet mee voetballen van de medeleerlingen en moest S. (...) tijdens de turnles opzij wachten als ze een bepaalde oefening niet kon (CGVS A. (...), p. 28). Aangaande uw bemerking dat uw kinderen geslagen werden door andere kinderen, dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat S. (...) dit zelf niet aanhaalde toen haar gevraagd werd naar de manieren waarop ze slecht behandeld werd. Deze anomalie roept dan ook vraagtekens op bij de geloofwaardigheid en ernst hiervan. Overigens stelde u dat het niet vaak gebeurde en dat S. (...) er slechts lichte verwondingen aan overhield (CGVS A. (...), p. 27). De laatste keer dat het gebeurde was toen uw dochter naar school ging (CGVS A. (...), p. 27). Uit het voorgaande kan geen vervolging afgeleid worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de problemen waar jullie als ouders mee geconfronteerd werden. U haalt aan dat jullie het als ouders soms te verduren kregen. Zo zeiden andere ouders tegen u in de speeltuin dat u uw kinderen binnen diende te houden als u wist hoe ze waren (CGVS A. (...), p. 14). In de supermarkt werd aan jullie gezegd om I. (...) niet mee te nemen naar de supermarkt omdat hij een vaas met bloemen brak (CGVS A. (...), p. 27). Jullie waren niet welkom omwille van jullie kinderen als vrienden en kennissen iets organiseerden (CGVS A. (...), p. 15). Uw echtgenoot zegt dat jullie kinderen niet welkom waren op familiefeesten, dat jullie en jullie kinderen niet aanvaard en scheef bekeken werden en dat de burens bijvoorbeeld met de trap gingen als ze jullie in de lift zagen (CGVS S. (...), p. 9). Als u op het werk eens geïrriteerd reageerde, zei men dat het niet anders kon met uw kinderen (CGVS A. (...), p. 15). Hoe betreurenswaardig voorgaande zaken ook zijn, deze zijn onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voor uw dochter vreest u dat ze gediscrimineerd zal worden op de werkvloer en dat ze geen aangepast werk zal vinden (CGVS A. (...), p. 15). U geeft aan dat u eens een afspraak maakte bij de gemeente om te vragen naar aangepast werk voor haar, maar dat ze u wandelen stuurden met de boodschap dat ze geen werk hebben voor afgestudeerden van de universiteit, laat staan voor personen met een beperking (CGVS A. (...), p. 25). Na deze eenmalige gebeurtenis bent u het niet meer gaan vragen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw dochter verder nooit geprobeerd heeft om werk te zoeken gezien jullie er van uit gingen dat alle deuren dicht zouden gaan zodra men in de gaten zou krijgen dat ze een

beperking heeft (CGVS A. (...), p. 25). Bij de oprichting van een beschutte werkplaats gingen jullie zich informeren over mogelijkheden voor jullie dochter, maar kregen jullie te horen dat het nog lang zou duren voor het operatief was (CGVS A. (...), p. 25). Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins geconcludeerd kan worden dat er sprake was van discriminatie bij de zoektocht van uw dochter naar werk. Louter het feit dat uw dochter geen aangepast werk zou vinden maakt overigens geen actuele beschermingsnood uit gezien haar familiale netwerk waar ze op kan rekenen.

U vreest daarnaast ook dat als u en uw echtgenoot komen te overlijden dat uw kinderen geen toekomst zullen hebben en haalt aan dat zulke mensen gewoon op straat belanden (CGVS A. (...), p. 15; CGVS S. (...), p. 8). Hieromtrent moet worden vastgesteld dat u een geheel hypothetische vrees aanwendt die zich dus geenszins actueel voordoet. Bovendien is dit een vrees die niet resoneert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Desalniettemin moet er worden gewezen op de hulp en ondersteuning die uw kinderen in het verleden reeds hebben ontvangen zoals eerder reeds besproken, waardoor allerminst kan worden beweerd dat deze in de toekomst stil zullen vallen.

Ook uit de problemen die u kende bij het inschrijven in scholen en met bepaalde directrices, leerkrachten en andere ouders kan geen vervolging afgeleid worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo gaf u aan dat I. (...) op een bepaalde school weggestuurd werd nadat andere ouders geklaagd hadden dat hun kinderen de geluidjes die I. (...) maakte nadenen (CGVS A. (...), p. 14, 15). Evenwel heeft u dit – op ruziemaken met de juffen na- niet aangeklaagd (CGVS A. (...), p. 16, 17). Omwille van haar gedrag vroeg de directrice van een school om S. (...) niet meer terug te brengen (CGVS A. (...), p. 23). De jammerlijke gang van zaken van de voorbeelden die u aanhaalt is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient zoals eerder aangegeven in herinnering gebracht te worden dat u uiteindelijk wel degelijk een school vond waar I. (...) en S. (...) terecht konden. Hoewel uw echtgenoot aanhaalt dat jullie niet naar België gekomen zijn omwille van economische redenen, dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat economische middelen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan bovendien aan toegevoegd worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat u een werkloosheidsuitkering kreeg (CGVS A. (...), p. 7), dat jullie kinderen uitkeringen kregen omwille van hun beperking (CGVS A. (...), p. 12), dat u als moeder en voogd een uitkering kreeg voor de begeleiding van S. (...), dat jullie in een woning wonen die jullie al deels afbetaald hebben (CGVS A. (...), p. 4) en dat jullie beide toegang hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië (CGVS A. (...), p. 5, 7, 8; CGVS S. (...), p. 3-6). Dat u en uw echtgenoot tot nog toe geen werk gevonden hebben ondanks jullie zoektocht ernaar doet hier geen afbreuk aan (CGVS A. (...), p. 7, CGVS S. (...), p. 6). U haalt aan dat de openstaande jobs reeds ingevuld werden vooraleer ze in het systeem van het arbeidsbureau kwamen (CGVS A. (...), p. 7), omdat mensen via kennissen en sneller aan werk geraakten (CGVS A. (...), p. 7). Deze bewering spreekt u echter onmiddellijk zelf tegen doordat het arbeidsbureau u wel degelijk een vacature doorstuurde, die van kinderverzorgster en u enkel maar meldde dat er in uw sector, de financiële, gewoon geen vacature open stond (CGVS A. (...), p. 8). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat er momenteel een rechtszaak lopende is betreffende uw naar uw mening onterecht ontslag en dat ook uw echtgenoot van plan is een rechtszaak aan te spannen tegen zijn ontslag. U maakte geen opmerkingen over het verloop van deze rechtszaak (CGVS A. (...), p. 6) en stelde dat u beroep kan indienen als de uitkomst van deze rechtszaak niet het voor u gewenste resultaat heeft (CGVS A. (...), p. 5). Uit niets blijkt dat jullie juridische rechten niet gerespecteerd zouden worden.

Dat u berichten voorlegt tussen u en de minister van financiën Anila Demaj waarin u haar om hulp verzoekt en ze slechts een keer antwoord, doet hier geen afbreuk aan. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u onder invloed van deze minister met een adviseur sprak die u aanraade een rechtszaak aan te spannen en dat u te horen kreeg dat een arbeidsinspecteur zou onderzoeken of uw ontslagprocedure correct verlopen was (CGVS A. (...), p. 6). U benadrukt bovendien nooit problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS A. (...), p. 10).

Uw echtgenoot is dan weer de mening toegedaan dat zijn ontslag ingegeven was doordat hij niet is gaan stemmen bij de laatste verkiezingen, doordat hij tegen de huidige partij is die aan de macht is, doordat hij ouder is van kinderen met een beperking en omwille van het feit dat hij fysieke klachten heeft – zijn linkeroog werd immers geopereerd (CGVS S. (...), p. 4, 5). De reden waarom hij dit vermoed is evenwel niet overtuigend. Hij leidt dit immers slechts af uit het feit dat hij voldoende kwalificaties heeft en zijn job vroeger altijd goed uitvoerde (CGVS S. (...), p. 5). Nochtans werd hem gewoonweg de keuze gesteld dat hij er als jurist aan de slag kon gaan of inderdaad ontslagen zou worden (CGVS, p. 4). Pas nadat hij weigerde als jurist te werken, werd hij ontslagen. Wat er ook van zij, uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds 31 november 2019 nog 90 dagen de tijd heeft om een rechtszaak aan te spannen tegen zijn onterecht ontslag en dat hij ook van plan is dit te doen (CGVS S. (...), p. 5).

U heeft aldus in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u of uw gezinsleden Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door jullie neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Jullie identiteit, opleidingsniveau, gezinssamenstelling en nationaliteit aan staan immers niet ter discussie. Dat u en uw echtgenoot ontslagen zijn en dat u een rechtszaak hieromtrent aanspande, staat evenmin ter discussie. Dat uw kinderen een beperking hebben, wordt ook niet betwijfeld. Het attest waarin de onderwijsdienst van Mat stelt dat ze geen gespecialiseerde scholen heeft voor kinderen met een beperking of kinderen met het down syndroom d.d. 15 november 2019 is niet relevant in het kader van jullie verzoek in het licht van bovenstaande argumentatie. Bovendien kan opgemerkt worden dat dit attest betrekking heeft op Mat en dat jullie in Tirana woonden en blijkt dat uw kinderen wel degelijk onderwijs genoten in Albanië. Noch het lidmaatschap van uw echtgenoot bij de partij van de legaliteit, noch het document aangaande de lening voor jullie woning, noch het ziekenhuisdocument d.d. 21 oktober 2019 betreffende uw hyperventilatiecrisis kunnen een ander licht werpen op de vaststelling dat jullie geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade hebben bij terugkeer naar Albanië.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw partner G.S. (...) (o.v. (...)) en dochter G.S. (...) (o.v. (...)) kennelijk ongegrond wordt verklaard."

De door u neergelegde documenten in het kader van uw eigen verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw gezinscertificaat tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. De brief gericht aan de openbare aanklager heeft geen betrekking op u. Uit deze brief kan enkel opgemaakt worden dat een journalist over de behandeling van kinderen in een bepaalde instelling informatie vraagt aan de openbaar aanklager. Het schoolattest van Konferenca e Pezës en het attest van Shtëpia e Kuqe bevestigen dat u wel degelijk onderwijs heeft genoten en begeleid werd in Albanië. Het document van het Moeder Theresa ziekenhuis en de verschillende Belgische documenten, verslagen en attesten aangaande uw beperking en begeleidingen die u ontvangt, tonen aan dat u gediagnosticeerd bent met het syndroom van Down en een mentale beperking heeft, hetgeen niet betwist wordt. Het artikel van Stop toont aan dat de beslissing om een jongen met een beperking van school te sturen omwille van zijn leeftijd teruggedraaid werd door het Ministerie van Onderwijs en Sport, daar de jongen mocht terugkeren naar school en de directeur geschorst werd, hetgeen aantoont dat de Albanese autoriteiten inspanningen leveren voor jongeren met een beperking. Het attest van de Albanese onderwijsdienst werd reeds eerder neergelegd in het kader van het verzoek van uw ouders, in hun beoordeling meegenomen en wordt hier aldus niet verder besproken. De mails gericht aan Caritas Albania en Down Syndrome Albania Foundation tonen aan dat er een verschil is qua kwaliteit en qua type hulp of begeleiding die geboden wordt aan personen met een beperking in Albanië en België, hetgeen het CGVS ook niet ontkent. Dat er uitdagingen zijn om de mogelijkheden en kansen voor personen met een beperking in Albanië te verbeteren en uit te breiden, wordt eveneens niet betwist. Hoewel het voor Albanese ouders vaak een hoge kost is om de geschikte begeleiding voor hun kind te vinden, zijn er wel degelijk mogelijkheden voor personen met een beperking. Dat er een verschil is qua kwaliteit en kostprijs in de behandeling voor deze personen, is geen reden die ressorteert onder de vluchtelingenconventie of te maken heeft met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is ook uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

- “de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;
- artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;
- schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- het zorgvuldigheidsverplichting ;
- het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker geeft enkele algemene beschouwingen en stelt “dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.”

Verzoeker gaat vervolgens in op de discriminatie van personen met een beperking in Albanië. Hij verwijst in dit kader naar de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en stelt dat hij wel degelijk behoort tot een sociale groep omwille van zijn ernstige mentale beperking. *“Echter verwijst het CGVS naar haar voorgaande weigeringsbeslissingen van zijn ouders en zus, om te besluiten dat verzoekers vrees geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie. Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.”*

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker heeft wel degelijk een veelheid aan documenten neergelegd, die aantonen dat verzoeker geen adequate begeleiding kreeg in Albanië, te maken kreeg met discriminatie en geen adequate toegang had tot de nodige diensten.

Uit alle neergelegde documenten blijkt dat de begeleiding die verzoeker kreeg in Albanië, ontoereikend was voor zijn verdere ontwikkeling.

Het is dan ook verbazend dat het CGVS dit element gewoonweg negeert. Meer zelfs, zij motiveert in haar bestreden beslissing hieromtrent het volgende:

(...)

Het CGVS ontkent aldus niet dat de situatie in Albanië bijzonder moeilijk is, maar verschuilt zich achter haar motivering dat verzoekers vrees geen uitstaans heeft met de criteria in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker kan zich daarmee niet akkoord verklaren.

-4.3.3.

Zo blijkt namelijk net uit de door verzoeker neergelegde documenten, dat er sprake is van een patroon van het systematisch ontbreken van de nodige zorg voor mensen met een beperking in Albanië.

Zoals uit de medische documenten van de verzoeker blijkt, kan hij geen school volgen in het algemeen onderwijs en heeft hij zelfs verdere, toekomstige ondersteuning nodig van gespecialiseerde zorginstellingen, als hij de leeftijd bereiken waarop hij het buitengewoon onderwijs dient te verlaten.

-4.3.3.1.

Zo wenst verzoeker er vooreerst op te wijzen dat de inclusie van mensen met een beperking in Albanië nog steeds onvoldoende is, wat aangetoond kan worden aan de hand van verscheidene objectieve rapporten, o.a :

(...)

Ook uit de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de Down Syndrome Albania Foundation, blijkt dat de problematiek van gespecialiseerde zorg in Albanië voor personen met het syndroom van Down en welke moeilijkheden/hindernissen er zijn in Albanië voor personen met het syndroom van Down. Er werd daarom ook specifiek in verzoekers geval, informatie vergaard hierover en het antwoord kan niet duidelijker zijn:

(...)

Er werd door verzoeker specifieke en concrete informatie voorgelegd betreffende zijn persoonlijke situatie en hoe zijn persoonlijke situatie in Albanië zal zijn bij een eventuele terugkeer.

Dat het CGVS amper enige tegenargumentatie aanhaalt behalve dat er ‘uitdagingen’ zijn, kan geenszins als een zorgvuldig onderzoek aanvaard worden.

-4.3.3.3.

Er werd hiervoor ook contact opgenomen met CARITAS ALBANIA voor meer informatie te vergaren over de gespecialiseerde ondersteuning voor personen met een handicap in Albanië, waaronder specifiek verstandelijke beperkingen en het syndroom van Down.

Er werd contact opgenomen met Juliana Bici, hoofd van het Social Economy and Disability Department in Caritas Albania, waar zij al 12 jaar werkzaam is:

(...)

Opnieuw wenst verzoeker te benadrukken dat hij actuele en specifieke informatie heeft aangehaald betreffende zijn persoonlijke situatie bij een terugkeer naar Albanië.

Dat verzoeker wel degelijk bij een terugkeer in een onmenselijke situatie zal belanden, wat een schending impliceert van artikel 3 EVRM.

Het CGVS verschuilt zich achter een voorgaande weigeringsbeslissing, zonder rekening te houden met deze nieuwe informatie die specifiek betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie.

-4.3.3.4.

Dat uit de hierboven aangehaalde informatie duidelijk blijkt dat de opvolging en begeleiding van personen met een handicap (en meer specifiek het Syndroom van Down) ontoereikend is in Albanië, waardoor er geen enkele garantie is dat verzoeker, op een menswaardige manier de nodig zorgen zal krijgen in Albanië.

Dat verzoeker duidelijk behoort tot een 'bepaalde sociale groep' zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

-4.3.4.

Verzoekende partij wenst er verder op te wijzen dat er in Albanië nog een verregaande stigmatisering en discriminatie heerst van mensen met een verstandelijke beperking en dat er een grote afwezigheid is van inclusieve juridische maatregelen, zoals ook werd verklaard door zijn moeder tijdens het persoonlijk onderhoud.

-4.3.4.1.

De situatie van mensen met een beperking is schrijnend, zoals beschreven in het International Federation of Persons with Physical Disability, Albania, Description of the current situation, aims, and needs to be met:

(...)

Er is actueel nog steeds zeer weinig hulp voor personen met een verstandelijke beperking in Albanië, wat ook blijkt uit Exit News, Environment & Society, Children with Intellectual Disabilities in Albania Receive Little Assistance from Government, 27/05/2021:

(...)

Ondanks het bestaan van een wettelijke kader in Albanië, worden er geen stappen gezet door de Albanese overheid om te voorzien in effectieve bescherming van personen met een verstandelijke beperking wat blijkt uit het ALTERNATIVE REPORT TO THE UN COMMITTEE ON THE RIGHTS OF PERSONS WITH DISABILITIES: On Albanian Government's Initial Report on the Convention on the Rights of Persons with Disabilities:

(...)

Verder wordt deze situatie ook gedetailleerd beschreven in het rapport van Down Syndrome Albania: Analysis based on the findings of Down Syndrome Albania Foundation:

(...)

De onvrede bij betrokken families, voornamelijk over de tewerkstellingsmogelijkheden in Albanië voor personen met een handicap, is dan ook groot.

(...)

Verzoekende partij kan aldus wel degelijk actuele en specifieke informatie aanhalen, die aantonen dat verzoeker wel degelijk behoort tot een bepaalde sociale groep, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS houdt hier terdege geen rekening mee en verschuilt zich achter haar voorgaande weigeringsbeslissing zonder in concreto rekening te houden met de door verzoeker neergelegde documenten en informatie."

Verzoeker concludeert:

"Verzoekende partij heeft wel degelijk kunnen aantonen dat hij een actuele vrees heeft indien hij dient terug te keren naar Albanië.

Verzoeker behoort wel degelijk tot de categorie van 'bepaalde sociale groep' zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS verschuilt zich achter voorgaande weigeringsbeslissingen, en houdt geen rekening met de nieuw, door verzoeker aangehaalde informatie.

Verzoeker terugsturen naar Albanië, impliceert een schending van artikel 3 EVRM.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde: de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet ;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad van oordeel is dat minderjarige verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling;

-In ondergeschikte orde: de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomende onderzoek noodzakelijk blijkt, en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat- Generaal voor verder onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Ellen Desmet, “Vijftig jaar Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen: een kritische balans”, Jura Falconis Jg. 39, 2002-2003, nummer 3, beschikbaar op: (...)

4. EURYDICE, Albania: Special education needs provision within mainstream education, 02/02/2022 (beschikbaar op: (...))

5. International Federation of Persons with Physical Disability, Albania, Description of the current situation, aims, and needs to be met, beschikbaar op: (...)

6. Exit News, Environment & Society, Children with Intellectual Disabilities in Albania Receive Little Assistance from Government, 27/05/2021, beschikbaar op: (...)

7. ALTERNATIVE REPORT TO THE UN COMMITTEE ON THE RIGHTS OF PERSONS WITH DISABILITIES: On Albanian Government's Initial Report on the Convention on the Rights of Persons with Disabilities, beschikbaar op: (...)

8. Down Syndrome Albania: Analysis based on the findings of Down Syndrome Albania Foundation, beschikbaar op: (...)

9. World Vision International, 85.6% of people with disabilities and their families are not satisfied with the level of employment, 21/12/2020: beschikbaar op: (...).”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat verweerder in dit kader redelijke inspanningen heeft geleverd om hem de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Artikel 57/5ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kan nemen over het verzoek om internationale bescherming zonder de verzoeker minstens eenmaal op te roepen voor persoonlijk onderhoud, indien hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat u omwille van uw ernstige mentale beperking en het feit dat u gediagnosticeerd bent met het syndroom van Down niet persoonlijk gehoord kan worden. Dit blijkt o.a. uit het attest van Dr. J.V.D. (...) d.d. 3/01/2020 en het verslag van H.W. (...) d.d. 07/01/2020 en d.d. 23/05/2022.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van blijvende omstandigheden waarop de verzoeker geen invloed heeft, moet het Commissariaat-generaal redelijke inspanningen leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. In casu werd A.G. (...) (OV (...)), uw moeder, gehoord op het Commissariaat-generaal in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Gezien verzoeker deze motieven in het geheel niet aanvecht of betwist, blijven zij onverminderd overeind.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

"Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

3.5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omwille van zijn mentale beperking en het feit dat hij lijdt aan het syndroom van Down. Omwille van deze redenen zou hij vrezen er te worden gediscrimineerd. Daarnaast vreest hij er een gebrek aan adequate behandeling en begeleiding.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

"Na grondige analyse van de verklaringen van uw moeder A.G. (...) en van het geheel van de overige elementen in uw administratief dossier, dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielmotieven volledig steunt op de asielmotieven zoals ook uw moeder A.G. (...), uw vader S.G. (...) (OV (...)) en uw zus S.G. (...) (OV (...)) hebben uiteengezet (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 23/06/2022, CGVS, p. 5 – 8). In het kader van het door uw ouders en uw zus ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, dat van uw echtgenoot en uw dochter dient vastgesteld te worden dat jullie verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond zijn.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat uw kinderen niet de juiste begeleiding zullen krijgen voor hun beperking, dat ze niet het gepaste onderwijs en werk zullen hebben en dat ze slecht behandeld en

gediscrimineerd zullen worden (CGVS A. (...), p. 12-15). Ook vreest u voor de toekomst van uw kinderen, dat ze op straat zullen belanden als jullie er als ouders niet meer zijn. Als ouder van een kind met een beperking vreest u bovendien dat u en uw echtgenoot gediscrimineerd zullen worden om deze reden. U benadrukt niet te vrezen vermoord te zullen worden bij terugkeer (CGVS, p. 14) en haalt aan nooit problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS A. (...), p. 10).

U, uw echtgenoot en uw dochter zijn er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat jullie bij terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming hebben.

Wat de gezondheidsproblemen van uw kinderen betreft, die gestaafd worden met meerdere documenten en attesten, dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De houding van u en uw gezin kan bovendien ook niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigen niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u en uw gezin eind 2017, begin 2018 op familiebezoek in Italië waren, dienden jullie er geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS A. (...), p. 11). Uw uitleg, dat u niet zo tevreden was van de behandeling en de onderzoeken van uw kinderen in Italië (CGVS A. (...), p. 11) kan dit nalaten niet vergoelijken. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Bij terugkeer naar Albanië vrezen u, uw echtgenoot en S. (...) dat uw kinderen niet de juiste begeleiding zullen krijgen voor hun beperking en dat ze niet het gepaste onderwijs en werk zullen hebben (CGVS A. (...), p. 13-15; CGVS G.S. (...) d.d. 12 december 2019 (CGVS S. (...)), p. 9; CGVS S. (...), p. 4). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat jullie voor jullie kinderen wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg in Albanië, maar ook tot voorzieningen voor mensen met een beperking, en konden rekenen op financiële steun en onderwijs voor jullie kinderen. Zo gaf u immers aan dat uw dochter sinds jongs af opgevolgd werd in het staatsziekenhuis moeder Theresa in Tirana (CGVS A. (...), p. 9). Sinds 2009 wordt uw dochter volgens uw verklaringen niet meer in het staatsziekenhuis behandeld gezien jullie via onderzoeken in Italië en Engeland vernamen dat ze niet veel nood heeft aan medicatie maar dat ze nood heeft aan psychologische hulp en dat de school veel met haar kan bereiken (CGVS A. (...), p. 9). Het geestelijk gezondheidscentrum van dit ziekenhuis stelde in 2008 een rapport op over S. (...) waarin onder meer staat dat ze begeleid wordt met speciaal onderwijs en spraaktherapie (CGVS S. (...), p. 7). Dit gezondheidscentrum volgt haar tot op heden op en ze dient het een keer per jaar te bezoeken (CGVS S. (...), p. 8). Vanuit het staatsziekenhuis moeder Theresa werd S. (...) ook begeleid tot 2015 door kinderpsychiater A.C. (...). Bij uw zoon werd het syndroom van down vastgesteld in het ziekenhuis van Tirana (CGVS A. (...), p. 8). Ook hij werd opgevolgd door het staatsziekenhuis moeder Theresa (CGVS S. (...), p. 7), zoals blijkt uit de documenten betreffende de onderzoeken die er bij hem afgenomen werden. Uit jullie verklaringen blijkt verder dat I. (...) en S. (...) begeleiding kregen bij het centrum voor kinderen met een beperking Shtëpia e Kuqe. In eerste instantie was dat psychologische hulp, vervolgens bijstand op school en opvang (CGVS A. (...), p. 20, 25). Vanuit dit centrum betaalden jullie in de periode voor jullie vertrek een hulpjuffrouw die zorgde voor bijstand voor I. (...) in de klas en die hem vervolgens naar het centrum bracht waar hij opgevangen werd (CGVS S. (...), p. 7; CGVS A. (...), p. 20).

Uit jullie verklaringen blijkt ook dat, ofschoon jullie meenden dat de school niet aangepast was aan de behoeftes van jullie kinderen, jullie kinderen wel degelijk toegang hadden tot het schoolsysteem in Albanië. Zo maakte S. (...) de basisschool af en ging I. (...) naar school tot het vijfde leerjaar. Hoewel uit jullie verklaringen blijkt dat het niet gemakkelijk was om een school te vinden, ging S. (...) van het tweede tot het negende leerjaar steeds naar eenzelfde school (CGVS A. (...), p. 23) en ging ook I. (...) van het eerste tot het vijfde leerjaar naar eenzelfde school (CGVS A. (...), p. 17). De enige reden dat hij daar het zesde leerjaar niet aanvatte was omwille van jullie vertrek naar België (CGVS A. (...), p. 17). Gepeild of I. (...) bij terugkeer naar Albanië niet verder naar school zou kunnen gaan gezien dat de voorbije jaren ook lukte, zegt u het niet te weten (CGVS A. (...), p. 26). U haalt aldus geen redenen aan waarom dit niet mogelijk

zou zijn. In het eerste middelbaar had S. (...) het moeilijk op school en wilde ze zelf niet meer naar school gaan (CGVS A. (...), p. 24). Verder deed S. (...) in 2015 of 2016 een door de overheid gesubsidieerde beroepsopleiding haartooi en vatte ze die voor een tweede maal aan (CGVS A. (...), p. 24). Uiteindelijk vroeg ze zelf om hiermee te stoppen. In 2019 startte ze een door de overheid gesubsidieerde beroepsopleiding tot kinderverzorgster (CGVS A. (...), p. 25, CGVS S. (...) d.d. 12 december 2019 (CGVS S. (...)), p. 4). Door jullie komt naar België zette ze die stop.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie geen toegang zou hebben tot de in Albanië beschikbare omkadering voor jullie kinderen met een beperking. Dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de in Albanië aangeboden zorgen en deze in België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie toegang hadden tot de in Albanië beschikbare voorzieningen voor mensen met een beperking en houdt dan ook geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande jullie opmerkingen dat jullie kinderen gediscrimineerd en slecht behandeld werden en dat ook jullie als ouders met discriminatie te maken kregen (CGVS S. (...), p. 3, 4; CGVS A. (...), p. 13-15), dient vastgesteld te worden dat de door jullie aangehaalde incidenten, hoe laakbaar dit gedrag van anderen soms ook moge zijn, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zegt S. (...) dat ze nooit uitgenodigd werd voor een verjaardagsfeest, dat ze altijd alleen was en dat kinderen in de speeltuin niet in haar buurt kwamen (CGVS S. (...), p. 3). Ze gaf aan dat ze in Albanië slecht behandeld werd (CGVS S. (...), p. 4). Gepeild wat ze hiermee precies bedoelde, stelde ze dat ze vernederd en beledigd werd en dat mensen tegen haar zeiden dat ze achterlijk was. Ook u geeft aan dat uw kinderen uitgesloten en gepest werden (CGVS A. (...), p. 13). Zo mocht I. (...) soms niet mee voetballen van de medeleerlingen en moest S. (...) tijdens de turnles opzij wachten als ze een bepaalde oefening niet kon (CGVS A. (...), p. 28). Aangaande uw bemerking dat uw kinderen geslagen werden door andere kinderen, dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat S. (...) dit zelf niet aanhaalde toen haar gevraagd werd naar de manieren waarop ze slecht behandeld werd. Deze anomalie roept dan ook vraagtekens op bij de geloofwaardigheid en ernst hiervan. Overigens stelde u dat het niet vaak gebeurde en dat S. (...) er slechts lichte verwondingen aan overhield (CGVS A. (...), p. 27). De laatste keer dat het gebeurde was toen uw dochter naar school ging (CGVS A. (...), p. 27). Uit het voorgaande kan geen vervolging afgeleid worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de problemen waar jullie als ouders mee geconfronteerd werden. U haalt aan dat jullie het als ouders soms te verduren kregen. Zo zeiden andere ouders tegen u in de speeltuin dat u uw kinderen binnen diende te houden als u wist hoe ze waren (CGVS A. (...), p. 14). In de supermarkt werd aan jullie gezegd om I. (...) niet mee te nemen naar de supermarkt omdat hij een vaas met bloemen brak (CGVS A. (...), p. 27). Jullie waren niet welkom omwille van jullie kinderen als vrienden en kennissen iets organiseerden (CGVS A. (...), p. 15). Uw echtgenoot zegt dat jullie kinderen niet welkom waren op familiefeesten, dat jullie en jullie kinderen niet aanvaard en scheef bekeken werden en dat de burens bijvoorbeeld met de trap gingen als ze jullie in de lift zagen (CGVS S. (...), p. 9). Als u op het werk eens geïrriteerd reageerde, zei men dat het niet anders kon met uw kinderen (CGVS A. (...), p. 15). Hoe betreurenswaardig voorgaande zaken ook zijn, deze zijn onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voor uw dochter vreest u dat ze gediscrimineerd zal worden op de werkvloer en dat ze geen aangepast werk zal vinden (CGVS A. (...), p. 15). U geeft aan dat u eens een afspraak maakte bij de gemeente om te vragen naar aangepast werk voor haar, maar dat ze u wandelen stuurden met de boodschap dat ze geen werk hebben voor afgestudeerden van de universiteit, laat staan voor personen met een beperking (CGVS A. (...), p. 25). Na deze eenmalige gebeurtenis bent u het niet meer gaan vragen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw dochter verder nooit geprobeerd heeft om werk te zoeken gezien jullie er van uit gingen dat alle deuren dicht zouden gaan zodra men in de gaten zou krijgen dat ze een beperking heeft (CGVS A. (...), p. 25). Bij de oprichting van een beschutte werkplaats gingen jullie zich informeren over mogelijkheden voor jullie dochter, maar kregen jullie te horen dat het nog lang zou duren voor het operatief was (CGVS A. (...), p. 25). Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins geconcludeerd kan worden dat er sprake was van discriminatie bij de zoektocht van uw dochter naar werk. Louter het feit dat uw dochter geen aangepast werk zou vinden maakt overigens geen actuele beschermingsnood uit gezien haar familiale netwerk waar ze op kan rekenen.

U vreest daarnaast ook dat als u en uw echtgenoot komen te overlijden dat uw kinderen geen toekomst zullen hebben en haalt aan dat zulke mensen gewoon op straat belanden (CGVS A. (...), p. 15; CGVS S. (...), p. 8). Hieromtrent moet worden vastgesteld dat u een geheel hypothetische vrees aanwendt die zich dus geenszins actueel voordoet. Bovendien is dit een vrees die niet resoneert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Desalniettemin moet er worden gewezen op de hulp

en ondersteuning die uw kinderen in het verleden reeds hebben ontvangen zoals eerder reeds besproken, waardoor allerm minst kan worden beweerd dat deze in de toekomst stil zullen vallen.

Ook uit de problemen die u kende bij het inschrijven in scholen en met bepaalde directrices, leerkrachten en andere ouders kan geen vervolging afgeleid worden in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo gaf u aan dat I. (...) op een bepaalde school weggestuurd werd nadat andere ouders geklaagd hadden dat hun kinderen de geluidjes die I. (...) maakte naden (CGVS A. (...), p. 14, 15). Evenwel heeft u dit – op ruziemaken met de juffen na- niet aangeklaagd (CGVS A. (...), p. 16, 17). Omwille van haar gedrag vroeg de directrice van een school om S. (...) niet meer terug te brengen (CGVS A. (...), p. 23). De jammerlijke gang van zaken van de voorbeelden die u aanhaalt is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient zoals eerder aangegeven in herinnering gebracht te worden dat u uiteindelijk wel degelijk een school vond waar I. (...) en S. (...) terecht konden. Hoewel uw echtgenoot aanhaalt dat jullie niet naar België gekomen zijn omwille van economische redenen, dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat economische middelen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan bovendien aan toegevoegd worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat u een werkloosheidsuitkering kreeg (CGVS A. (...), p. 7), dat jullie kinderen uitkeringen kregen omwille van hun beperking (CGVS A. (...), p. 12), dat u als moeder en voogd een uitkering kreeg voor de begeleiding van S. (...), dat jullie in een woning wonen die jullie al deels afbetaald hebben (CGVS A. (...), p. 4) en dat jullie beide toegang hebben tot de arbeidsmarkt in Albanië (CGVS A. (...), p. 5, 7, 8; CGVS S. (...), p. 3-6). Dat u en uw echtgenoot tot nog toe geen werk gevonden hebben ondanks jullie zoektocht ernaar doet hier geen afbreuk aan (CGVS A. (...), p. 7, CGVS S. (...), p. 6). U haalt aan dat de openstaande jobs reeds ingevuld werden vooraleer ze in het systeem van het arbeidsbureau kwamen (CGVS A. (...), p. 7), omdat mensen via kennissen en sneller aan werk geraakten (CGVS A. (...), p. 7). Deze bewering spreekt u echter onmiddellijk zelf tegen doordat het arbeidsbureau u wel degelijk een vacature doorstuurde, die van kinderverzorgster en u enkel maar meldde dat er in uw sector, de financiële, gewoon geen vacature open stond (CGVS A. (...), p. 8). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat er momenteel een rechtszaak lopende is betreffende uw naar uw mening onterecht ontslag en dat ook uw echtgenoot van plan is een rechtszaak aan te spannen tegen zijn ontslag. U maakte geen opmerkingen over het verloop van deze rechtszaak (CGVS A. (...), p. 6) en stelde dat u beroep kan indienen als de uitkomst van deze rechtszaak niet het voor u gewenste resultaat heeft (CGVS A. (...), p. 5). Uit niets blijkt dat jullie juridische rechten niet gerespecteerd zouden worden.

Dat u berichten voorlegt tussen u en de minister van financiën Anila Demaj waarin u haar om hulp verzoekt en ze slechts een keer antwoord, doet hier geen afbreuk aan. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u onder invloed van deze minister met een adviseur sprak die u aanraade een rechtszaak aan te spannen en dat u te horen kreeg dat een arbeidsinspecteur zou onderzoeken of uw ontslagprocedure correct verlopen was (CGVS A. (...), p. 6). U benadrukt bovendien nooit problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS A. (...), p. 10).

Uw echtgenoot is dan weer de mening toegedaan dat zijn ontslag ingegeven was doordat hij niet is gaan stemmen bij de laatste verkiezingen, doordat hij tegen de huidige partij is die aan de macht is, doordat hij ouder is van kinderen met een beperking en omwille van het feit dat hij fysieke klachten heeft – zijn linkeroog werd immers geopereerd (CGVS S. (...), p. 4, 5). De reden waarom hij dit vermoed is evenwel niet overtuigend. Hij leidt dit immers slechts af uit het feit dat hij voldoende kwalificaties heeft en zijn job vroeger altijd goed uitvoerde (CGVS S. (...), p. 5). Nochtans werd hem gewoonweg de keuze gesteld dat hij er als jurist aan de slag kon gaan of inderdaad ontslagen zou worden (CGVS, p. 4). Pas nadat hij weigerde als jurist te werken, werd hij ontslagen. Wat er ook van zij, uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds 31 november 2019 nog 90 dagen de tijd heeft om een rechtszaak aan te spannen tegen zijn onterecht ontslag en dat hij ook van plan is dit te doen (CGVS S. (...), p. 5).

U heeft aldus in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u of uw gezinsleden Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door jullie neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Jullie identiteit, opleidingsniveau, gezinssamenstelling en nationaliteit aan staan immers niet ter discussie. Dat u en uw echtgenoot ontslagen zijn en dat u een rechtszaak hieromtrent aanspande, staat evenmin ter discussie. Dat uw kinderen een beperking hebben, wordt ook niet betwijfeld. Het attest waarin de onderwijsdienst van Mat stelt dat ze geen gespecialiseerde scholen heeft voor kinderen met een beperking of kinderen met het down syndroom d.d. 15 november 2019 is niet relevant in het kader van jullie verzoek in het licht van bovenstaande argumentatie. Bovendien kan opgemerkt worden dat dit attest betrekking heeft op Mat en dat jullie in Tirana woonden en blijkt dat uw kinderen wel degelijk onderwijs genoten in Albanië. Noch

het lidmaatschap van uw echtgenoot bij de partij van de legaliteit, noch het document aangaande de lening voor jullie woning, noch het ziekenhuisdocument d.d. 21 oktober 2019 betreffende uw hyperventilatiecrisis kunnen een ander licht werpen op de vaststelling dat jullie geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade hebben bij terugkeer naar Albanië.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw partner G.S. (...) (o.v. (...)) en dochter G.S. (...) (o.v. (...)) kennelijk ongegrond wordt verklaard."

De door u neergelegde documenten in het kader van uw eigen verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw gezinscertificaat tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. De brief gericht aan de openbare aanklager heeft geen betrekking op u. Uit deze brief kan enkel opgemaakt worden dat een journalist over de behandeling van kinderen in een bepaalde instelling informatie vraagt aan de openbaar aanklager. Het schoolattest van Konferenca e Pezës en het attest van Shtëpia e Kuqe bevestigen dat u wel degelijk onderwijs heeft genoten en begeleid werd in Albanië. Het document van het Moeder Theresa ziekenhuis en de verschillende Belgische documenten, verslagen en attesten aangaande uw beperking en begeleidingen die u ontvangt, tonen aan dat u gediagnosticeerd bent met het syndroom van Down en een mentale beperking heeft, hetgeen niet betwist wordt. Het artikel van Stop toont aan dat de beslissing om een jongen met een beperking van school te sturen omwille van zijn leeftijd teruggedraaid werd door het Ministerie van Onderwijs en Sport, daar de jongen mocht terugkeren naar school en de directeur geschorst werd, hetgeen aantoont dat de Albanese autoriteiten inspanningen leveren voor jongeren met een beperking. Het attest van de Albanese onderwijsdienst werd reeds eerder neergelegd in het kader van het verzoek van uw ouders, in hun beoordeling meegenomen en wordt hier aldus niet verder besproken. De mails gericht aan Caritas Albania en Down Syndrome Albania Foundation tonen aan dat er een verschil is qua kwaliteit en qua type hulp of begeleiding die geboden wordt aan personen met een beperking in Albanië en België, hetgeen het CGVS ook niet ontkent. Dat er uitdagingen zijn om de mogelijkheden en kansen voor personen met een beperking in Albanië te verbeteren en uit te breiden, wordt eveneens niet betwist. Hoewel het voor Albanese ouders vaak een hoge kost is om de geschikte begeleiding voor hun kind te vinden, zijn er wel degelijk mogelijkheden voor personen met een beperking. Dat er een verschil is qua kwaliteit en kostprijs in de behandeling voor deze personen, is geen reden die ressorteert onder de vluchtelingenconventie of te maken heeft met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker slaagt er met het betoog dat hij voert in het voorliggende verzoekschrift geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Waar hij in het voorliggende verzoekschrift andermaal de nadruk vestigt op zijn mentale beperking en het gegeven dat hij lijdt aan het syndroom van Down, waar hij doet gelden dat hij omwille van deze elementen behoort tot een sociale groep en waar hij aanhaalt dat hij op grond van zijn behoren tot deze groep vreest te zullen worden gediscrimineerd, dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit te behoren tot een bepaalde sociale groep, benevens in het uitzonderlijke geval waarin er ten aanzien van de leden van een bepaalde groep sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging en waarin het vaststaat dat elk lid van die groep daardoor louter omwille van het behoren tot deze groep riskeert te worden gevisieerd of vervolgd, niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade voorhanden is. In dit kader kan uit de informatie die verzoeker aanhaalt en citeert in het voorliggende verzoekschrift hoegenaamd niet worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker een mentale beperking heeft en lijdt aan het syndroom van Down zou kunnen volstaan om te besluiten dat hij bij een terugkeer naar Albanië daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Hoewel personen met verzoekers profiel aldaar blijkens deze informatie (vooral in rurale gebieden) te maken (kunnen) krijgen met enige mate van stigmatisering, medelijden en vooroordelen en er op bepaalde vlakken omwille van een aantal factoren geconfronteerd (kunnen) worden met een zekere mate van discriminatie, blijkt nergens uit deze informatie dat de situatie in Albanië op dit vlak van zulke ernstige aard zou zijn dat dit uitmondt in een veralgemeende en systematische vervolging van of ernstige schade voor zulke personen. Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, zoals met recht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat voorheen werd ingediend door de ouders van verzoeker en dat ook in naam van verzoeker werd ingediend werd vastgesteld dat de door hen aangehaalde feiten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig waren om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Verzoeker haalt in dit kader geen nieuwe of eigen feiten aan in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker daarnaast herhaalt dat hij vreest dat hij in zijn land van herkomst geen adequate behandeling, ondersteuning of begeleiding kan genieten, dient verder te worden opgemerkt dat reeds tijdens het verzoek om internationale bescherming dat zijn ouders voorheen indienden en dat ook voor hem werd ingediend werd vastgesteld dat verzoeker en diens gezinsleden in het verleden wel degelijk de nodige toegang hadden tot zowel de gezondheidszorg in Albanië als de aldaar aanwezige voorzieningen voor mensen met een beperking, alsmede dat zij daarbij konden rekenen op financiële steun en onderwijs. Specifiek met betrekking tot verzoeker, bleek dat diens syndroom werd vastgesteld in het ziekenhuis van Tirana, dat hij werd opgevolgd door het staatsziekenhuis moeder Theresa en dat hij aldaar aan de nodige onderzoeken werd onderworpen. Tevens bleek dat verzoeker begeleiding kreeg bij het centrum voor kinderen met een beperking 'Shtepia e Kuqe'. Het ging daarbij om psychologische hulp, bijstand op school en opvang. Vanuit dit centrum betaalden verzoekers ouders in de periode voor hun vertrek bovendien een hulpjuffrouw die zorgde voor bijstand voor verzoeker in de klas en die hem naar het centrum bracht waar hij opgevangen werd. Voorts bleek dat verzoeker toegang had tot het onderwijssysteem in Albanië. Zo ging hij van het eerste tot het vijfde leerjaar naar eenzelfde school en was de enige reden waarom hij het zesde leerjaar niet aanvatte het feit dat hij naar België vertrok. Gevraagd of hij bij een terugkeer niet verder naar school kon gaan, haalde verzoekers moeder bovendien geen reden aan waarom dat niet mogelijk zou zijn. Voorts bleek dat verzoeker en diens zus in Albanië een uitkering kregen omwille van hun beperking, dat ook zijn moeder en voogd een uitkering kreeg voor de begeleiding van zijn zus, dat zijn moeder daarnaast een werkloosheidsuitkering kreeg, dat zij woonden in een deels afbetaalde woning en dat verzoekers beide ouders toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Aldus werd er in het kader van het voormelde verzoek om internationale bescherming geconcludeerd dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de in Albanië beschikbare omkadering. Daarbij werd er bovendien opgemerkt dat het gegeven dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de in Albanië aangeboden zorgen en deze in België geen afbreuk doet aan deze vaststelling en op zich geen verband hield met de criteria in de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming.

Verzoeker reikt in het kader van zijn huidige, voorliggende verzoek om internationale bescherming ook in dit kader geen nieuwe of eigen feiten aan in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Waar hij in het verzoekschrift uitgebreid verwijst naar en citeert uit algemene informatie en de reeds eerder neerlegde e-mails van Caritas en DSA, dient immers te worden opgemerkt dat uit deze informatie in het geheel niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land van herkomst op heden van zulke aard zou zijn dat verzoeker aldaar, dit in tegenstelling met voorheen, niet (langer) zou kunnen genieten van de nodige omkadering en dat, zo hij aldaar toch van zulke omkadering verstoken zou riskeren te blijven, zulks te wijten zou zijn aan zijn beperking *an sich* en/of enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Zo wordt ook in deze informatie duidelijk aangegeven dat kinderen met een beperking, zoals verzoeker, in Albanië recht hebben op en toegang hebben tot het onderwijs, tot psychosociale ondersteuning in het onderwijssysteem en tot de gezondheidszorg. Eveneens wordt in deze informatie bevestigd dat er uitkeringen worden verstrekt aan personen met een beperking. Tevens wordt hierin uitdrukkelijk aangegeven dat Albanië voor personen met een beperking beschikt over een goed uitgewerkt wettelijk kader. De basisprincipes zijn daarbij het verbod op discriminatie van personen met een beperking, gelijkheid en gelijke kansen voor personen met een beperking, autonomie en respect voor het zelfstandig beslissingsproces van personen met een beperking, het garanderen van toegankelijkheid, inclusie waardoor een aangepaste en gelijke deelname voor personen met een beperking in alle terreinen van het leven wordt mogelijk gemaakt en een progressieve realisatie volgens dewelke de regering maatregelen treft om de inclusie van en toegankelijkheid voor personen met een beperking op een maximaal niveau te garanderen. De regering verstrekt overeenkomstig de wet alle mogelijke hulp en ondersteuning met de beschikbare economische fondsen. Waar er in de betreffende informatie gewag wordt gemaakt van een aantal (mogelijke) belemmeringen in de begeleiding, ondersteuning en omkadering van personen met een beperking, dient bovendien te worden vastgesteld dat dit op zich geen verband heeft met of is ingegeven door hun beperking, doch wel kan en moet worden toegeschreven aan een aantal andere, louter praktische, financiële en sociaaleconomische factoren. Zo wordt in deze informatie uitdrukkelijk gesteld dat de noden van personen met een beperking in Albanië niet kunnen worden losgekoppeld van deze van de Albanese bevolking in het algemeen, en dan vooral het armere gedeelte van de bevolking. Verder worden eventuele belemmeringen en problemen bij het vinden en verkrijgen van een adequate begeleiding, ondersteuning en behandeling toegeschreven aan het over het algemeen zwakke en gebrekkige Albanese gezondheidsstelsel, het gebrek aan (gekwalficeerde) lerarenassistenten, het tekort aan budgetten en fondsen, de moeilijke sociaaleconomische context, de afhankelijkheid van ngo's en (dure) private initiatieven en het feit dat daardoor in veel gevallen beroep moet worden gedaan op het familiale netwerk. Uit de informatie van DSA, zoals aangehaald in het verzoekschrift en zoals reeds eerder

neergelegd, blijkt bovendien dat de opsteller van deze informatie aangeeft dat, indien verzoekers ouders genoeg geld hebben om in de nodige private initiatieven te voorzien, een leven voor verzoeker in Albanië mogelijk is. Dat verzoeker, die in het verleden in Albanië een uitkering ontving en kennelijk wel de nodige toegang had tot het onderwijs, de gezondheidszorg en de nodige ondersteuning en begeleiding en die in Albanië nog beschikt over een breed familiaal netwerk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3), daarvan heden en bij een terugkeer naar Albanië verstoken zou riskeren te blijven, en dit bovendien om redenen die verband zouden houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden, wordt door verzoeker dan ook hoegenaamd niet aangetoond of aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat de aangevoerde medische problemen in zijner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoeker geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.7. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT